

Đêm Trăng Làm Thơ

Trăng không phải ngọn đèn mà một vòng tỏa sáng! Ánh sáng đó lãng mạn những gợn sóng lên bờ / dễ thương như bài thơ nằm phơi trang giấy trắng...

Ánh sáng đó rất mặn từ ngoài biển tràn vô. Có hai đứa bé đưa hai bàn chân cản sóng, bọt nước văng vào họng, hai đứa bé nhả ra...

Ánh sáng đó thành hoa nở trong lòng thiếu nữ dành cho người xa xứ ở xa lắm nhớ về!

Ánh sáng đó thành tre lá bạc đầu bờ lũy. Người xa hoài xa hủy. chắc chết rồi, cũng nên?

Một Quê Hương lãng quên, không một người nói vậy! Rừng phùng phùng lửa cháy. Trăng lặn trong khói đen! Xứ lạ thành xứ quen, cháy rừng thành tục lệ...

Bạn đang nghe tôi kể chuyện trăng chắc bạn buồn? Trăng vẫn trăng thế gian võ vàng màu tuyệt vọng! Giữa hai bờ Chết, Sống."đáo bỉ ngạn" vô chừng...

Ai tắt trăng đi giùm! Xóa đi vòng ánh sáng, vác phận người kiếp nạn chạy băng qua cánh đồng...

Thương những con thú rừng rùng mình bên suối cạn. Trăng vỡ ra từng tảng nát tan rừng rú ơi!

Tất cả đều tuyệt vời thấy từng sự đau đớn...Rồi tất cả phân tán...giống như là ánh trăng!

Tôi viết thật khó khăn Một Bài Thơ Khó Hiểu!

Trần Vấn Lệ